

ПРОЛОГ

*Вітер шмагає її по обличчю мокрим волоссям, і вона при-
мружує очі, щоб у них не потрапляли краплини дощу. Така
погода змушує кожного поспішати; люди проносяться повз
слизьким тротуаром, ховаючи підборіддя в комірах; маши-
ни, минаючи, забризкують взуття. Через шум транспорту
до неї долинають лише уривки його балаканини, яка розпо-
чалася, щойно відчинилися шкільні ворота. Слова виліта-
ють із нього без упину, перемішуються і плутаються від
захоплення новим світом, в якому він росте. Їй вдається
розібрати щось про кращого друга, проект про космос, но-
вого вчителя. Вона дивиться на нього згори, і його радісне
збудження змушує її усміхнутися, незважаючи на холод,
який пробирається під шарф. Хлопчик усміхається їй у від-
повідь і закидає голову, бажаючи спробувати дощ на смак;
його мокрі вії утворюють темні пучки навколо очей.*

— А ще я вмію писати своє ім'я, мамо!

*— Молодець, — каже вона, зупиняючись і гаряче цілуючи
хлопчика у вологе чоло. — Покажеш мені вдома?*

*Вони йдуть так швидко, як дозволяють ніжки п'ятиріч-
ної дитини, його сумка, яку вона тримає у вільній руці, б'є
її по колінах.*

Майже вдома.

Світло фар відбивається від мокрого асфальту, засліплюючи їх кожні кілька секунд. Дочекавшись моменту, коли немає машин, вони переходять дорогу з пошвавленим рухом, і вона міцніше стискає його маленьку долоньку в м'якій вовняній рукавичці, тож йому доводиться бігти, щоб встигати за нею. Мокре листя чіпляється до огорож, його яскраві кольори темніють, перетворюючись на тьмяно-коричневий.

Вони виходять на тиху вулицю, де одразу за рогом розташований їхній будинок, і їх тішить думка про його манливе тепло. Почуваючись у безпеці у своєму районі, вона відпускає його руку, щоб змахнути з очей пасма мокрого волосся, і сміється, коли від цього руху в повітря півколом злітають краплини.

— Ось, — каже вона, коли вони минають останній поворот, — я залишила світло ввімкненим для нас.

По інший бік дороги будинок із червоної цегли. Дві спальні, крихітна кухонька і сад, де повно горщиків, у які вона все збирається посадити квіти. Лише вони вдвох.

— Я пережену тебе, мамо...

Він ніколи не припиняє рухатися, у ньому повно енергії з тієї миті, коли він прокидається вранці, і аж доки його голова знову не торкається подушки. Постійно стрибає, постійно кудись біжить.

— Наздоганяй!

Усе відбувається так швидко, що й оком не змигнеш. Відчуття порожнечі збоку, коли він зривається і біжить до будинку, до світла на ганку, бажуючи опинитися в теплому передпокої. Молоко, печиво, двадцять хвилин перед телевізором, рибні палички на підвечірок. Рутинна, в якій вони загрузли дуже швидко, уже до середини першого семестру в школі.

Автомобіль з'являється нізвідки. Виск гальм, глухий звук від удару тіла хлопчика об вітрове скло, після чого воно перевер-

тається і падає на землю. Вона біжить за ним перед машиною, яка продовжує рухатися, і, послизнувшись, важко падає на простягнуті руки, від удару їй забиває подих.

І все це однієї миті.

Вона схиляється над ним, гарячково шукаючи пульс. Бачить, як її дихання утворює самотню білу хмарку в повітрі, як під його головою розпливається темна пляма, і чує власний крик, ніби кричить не вона, а хтось інший. Вона дивиться вгору на залите дощем вітрове скло, де склоочисники змітають воду, що дугами летить у сутінки, і кричить до невидимого водія, щоб він допоміг їй.

Нахилившись уперед, щоб зігріти хлопчика власним тілом, вона накриває їх обох своїм пальтом, тримаючи його над головою, поділ пальта торкається дороги і намокає. Поки вона цілує сина і благає отямитися, жовте світло, яке заливало їх, звужується до тонкого променя — авто дає задній хід. Двигун реве, машина робить дві, три, чотири спроби розвернутися на вузькій вулиці, в поспіху залишаючи подряпини на одному з величезних платанів, що ростуть уздовж дороги.

А тоді стає темно.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Детектив-інспектор Рей Стівенс стояв біля вікна і споглядав своє офісне крісло зі зламаним уже принаймні рік підлокітником. Досі він ставився до цього прагматично — просто не спирався на лівий бік, але, поки він обідав, хтось написав чорним маркером на спинці «дефектив». Рей замислився, чи нещодавній ентузіазм, пов'язаний з ревізією майна, пошириться на заміну, чи він приречений керувати Бристольським відділом карного розшуку, сидячи в кріслі, яке ставить під загрозу його авторитет.

Відшукавши в хаосі верхньої шухляди маркер, Рей присів навпочіпки та виправив напис на «детектив». Цієї миті двері його кабінету відчинилися, і він квапливо підвівся, закриваючи маркер ковпачком.

— А, Кейт, я тут просто... — Він замовк, упізнавши вираз її обличчя ще до того, як побачив у її руці роздруківку з оперативним орієнтуванням. — Що в тебе?

— Втеча водія з місця ДТП у Фішпондсі, шефе. Загинув п'ятирічний хлопчик.

Рей потягнувся за аркушем паперу і проглянув його, поки Кейт ніяково стояла у дверях. Перевівшись кілька місяців тому, вона досі освоювалась у відділі. Однак жінка добре справлялася: навіть краще, ніж думала.

— Є номер машини?

— Наскільки відомо, ні. Патруль огоротив місце події, наразі мати хлопчика дає свідчення. Вона, як ви й самі розумієте, в глибокому шоці.

— Ти зможеш затриматися? — запитав Рей, але Кейт закивала ще до того, як він договорив. Вони обмінялися невловимими усмішками: взаємне визнання того викиду адреналіну, насолоджуватися яким здається чимось неправильним, коли стаються настільки жахливі речі.

— Гарзд, тоді ходімо.

Вони кивнули на знак привітання гурту курців, що юрмилися під накриттям біля заднього входу.

— Ти як, Стампі? — запитав Рей. — Я беру Кейт із собою у Фішпонде на місце пригоди. Постарайся з'ясувати, чи відомо ще щось у цій справі.

— Так.

Старший чоловік востаннє зотягнувся самокруткою. Детектива-сержанта Джейка Овена так давно називали на службі Стампі¹, що завжди було незвично чути, як його повне ім'я зачитують у суді. Небалакучий Стампі ділився незначною часткою пережитих пригод і був, без сумніву, найкращим детективом-сержантом Рея. Вони кілька років працювали в одній зміні, і дужий, попри зріст, Стампі став для Рея незамінним колегою.

Окрім Кейт, у команді Стампі були врівноважений Малкольм Джонсон та молодий Дейв Гілледон, завзятий,

¹ Стампі — кремезний (*англ.*).

проте з власними поглядами детектив-констебль, який, на думку Рея, діяв на межі дозволеного, рішуче домагаючись обвинувального вироку. Разом вони утворювали хорошу команду, і Кейт швидко набиралася в них досвіду. Вона мала пристрась і запал, і Рей ностальгічно згадував часи, коли його, детектива-констебля, сповнював ентузіазм, який вимотали сімнадцять років бюрократії.

Кейт вела «Корсу» без розпізнавальних знаків, долаючи дедалі щільніший трафік години-пік дорогою до Фішпондса. Вона, нетерплячий водій, незадоволено цикала щоразу, коли доводилося зупинитися на червоне світло, й витягувала шию, щоб оцінити довжину затору. Вона безупинно рухалася: постукувала пальцями по керму, морщила ніс, совгалась на сидінні. Коли рух відновлювався, вона нахилялася вперед, ніби це допомагало їм просуватися швидше.

— Бракує блимавки з сиреною? — запитав Рей.

Кейт посміхнулася.

— Мабуть, трохи.

З макіяжу — підфарбовані олівцем очі. Темно-каштанові кучері недбало спадали на її обличчя, незважаючи на плямисту жабку для волосся, яка мала би їх притримувати.

Рей витягнув свій мобільний і зробив кілька необхідних дзвінків, пересвідчуючись, що працівники відділу розслідування ДТП в дорозі, що чергового суперінтенданта поінформовано, що хтось викликав громіздкий фургон, напхом напханий наметами, аварійними вогнями та гарячими напоями. Усе зроблено. Якщо по правді, думав він собі, то так було завжди, але він, як черговий детектив-інспектор, був відповідальний і мусив перевірити. Зазвичай поліцейські казилися, зобов'язані переповідати те саме працівникам відділу, які приїжджали на місце події. Усі пройшли через це,

навіть Рей, що провів у формі мінімальний термін, після якого можна перевестися.

Чоловік зателефонував у диспетчерську, повідомивши, що за п'ять хвилин вони будуть на місці, але додому не подзвонив. Рей звик телефонувати Мегс лише у тих рідкісних випадках, коли збирався бути вдома вчасно, і здавалося, що так набагато практичніше, зважаючи на те, скільки часу в нього забирала робота.

Завернувши за ріг, Кейт скинула швидкість. Нижче по вулиці хаотично стояло з півдюжини поліцейських машин, кожні кілька секунд кидаючи блакитне світло на місце пригоди. Яскраві промені прожекторів на металевих штативах вихоплювали з темряви мжичку. На щастя, за останню годину дощ вщух.

Перш ніж вони покинули відділок, Кейт захопила пальто та перевзулася. «Практичність важливіша за моду», — вона засміялася, кидаючи взуття на підборах у свою шафку та взуваючи гумові чоботи. Рей ніколи не замислювався ні про те, ні про інше, але зараз йому хотілося мати бодай пальто.

Вони припаркувалися за сотню метрів від великого білого намету, що захищав від дощу докази, які могли залишитися на місці пригоди. Один бік намету був відкритий, і всередині вони побачили криміналістку, яка навкарачки брала якісь проби. Далі вулицею хтось у спецодезії вивчав одне з величезних дерев, що росли вздовж дороги.

Коли Рей і Кейт підійшли ближче, їх зупинив молодий констебль. Його світловідбивна куртка була застібнута так високо, що Рей ледь міг розгледіти обличчя між коміром та кашкетом.

— Доброго вечора, сер. Хочете оглянути місце події? Мені доведеться вас записати.

— Ні, дякую, — відповів Рей. — Можете сказати, де ваш сержант?